

»Poetičen« zaključek Brezmejnega telesa

Sodobni ples V **SNG Nova Gorica** je bil prikazan triptih *Poetično telo* v izvedbi odlične skupine MN Dance Company. Vodita jo plesalca-koreografa Michal Rynia in Nastja Bremec Rynia

Breda Pahor

NOVA GORICA Telo, brezmejno in tokrat še poetično: plesna skupina MN Dance Company s triptihom *Poetično telo* zaključuje večletni projekt *Brezmejno telo*, ki je nastal in se razvijal v okviru uradnega programa GO! 2025. V tem obdobju se je skupina, ki domuje na Goriškem in se občinstvu premierno predstavlja v **SNG Nova Gorica**, okrepila, tako številčno kot kakovostno. Po nadvse uspešnem nizu *Brezmejno telo* pa mora zanimiv plesni ansambel, ki združuje umetnike iz raznih držav, najti druge produkcijsko-financijske poti, da bi lahko tudi v bodoče razvijal svoj nedvomni umetniški potencial. Na relaciji Celje-Nova Gorica sicer nastaja slovenski center sodobnega plesa, vendar zadeva ni še dorečena oziroma uresničena.

Telo je izrazno sredstvo plesalcev in zato zasluži vso nego. Tokrat jo je skupina, ki sta jo ustanovila in jo še danes vodita plesalca-koreografa Michal Rynia in Nastja Bremec Rynia, ovila v poezijo, ki je lahko nežna, lahko pa tudi ostra. Zaključno uprizoritev niza *Brezmejno telo* - *Borderless Body* so zasnovali kot triptih. Kako se po mnenju avtorjev izraža poetično telo? »Poetično telo išče telesni izraz poetičnega mišljenja, ki se kaže v načinu gibanja, v telesih, ki čutijo, razmišljajo in se spominjajo, ter se ponovno pogloblja v arhetipske razsežnosti človekovega obstoja in njihove duhovne evolucije.«

Začetek s Prahom in dežjem

Tri koreografije, trije pogledi na izbrano temo. Kot so povedali koreografi, so pri uresnitvi zamisli sodelovali tudi plesalci; ob

vodilnem paru skupina šteje še 15 plesalk (te so v večini) in plesalcev. Prvo koreografijo triptiha *Poetično telo* je ustvaril Luca Signoretti, ki je izhajal iz prepričanja, da »poezija živi v naravi«. Naslov njegove tokratne stvaritve, *Prah in dež*, ponazarja njegovo izhodiščno zamisel: prah je beton, ki predstavlja prekomerno zazidanost našega planeta, dež pa je narava, ki skuša odplakniti ali vsaj omiliti posledice takšnega človekovega početja. V plesu, za katerega je Signoretti ustvaril tudi glasbeno osnovo in vizualno podobo, izvajalci prikazujejo iskanje ravnovesja med naravo in človeškim, velikokrat uničevalnim posegom. Kljub nekoliko dramatični tematiki pa je koreografija ovita v nežno poetiko, gibanje plesalcev je harmonično, nekako valovi z glasbo. Posebej pridejo do izraza prizori z dežniki, s katerimi se plesalci branijo pred »dežjem«, potem pa jih odložijo in zemlja se lahko napije blagodejne vode.

Ustaviti se za trenutek, premisliti. K temu poziva Maša Kargao Knez, avtorica druge koreografije plesnega triptiha. Svojo koreografijo, ki jo je oblikovala v tesnem sodelovanju s plesalci, je poimenovala *Ali se lahko samo malo ustavimo, prosim?*, pri tem pa je izhajala iz misli, da lahko samo tako ustvarimo družbo, »takšno, v kateri je telo lahko poetično, ki prisluhne sebi in drugemu ter v povezovanju najde poezijo«. Njeno idejno izhodišče je nedvomno bolj optimistično in v besedah milejše od Signorettijevega, vendar pa je ples bolj energičen, odločnejši. Prodornejša, opremljena z zvoki bobnov, je tudi glasba, ki sta jo izbrala koreografi in Alexander Belin. Vendar

so tudi prizori zasanjanosti, tanki, ki te iz sedanjosti vodijo v bodočnost. Sploh pa se v vseh treh delih plesnega triptiha pripovedni prizori prepletajo z bolj abstraktnimi, v katerih se jasneje kažejo idejne zamisli avtorjev.

In še zaključna koreografija, ki jo je ustvaril par Michal Rynia - Nastja Bremec Rynia. Z njima sta, med drugimi, sodelovala avtor glasbe Silence in dramaturginja Ana Kržišnik Blažica. Koreografa sta izhajala iz citata Franza Kafke iz romana *Proces* in vzporejala njegov lik Josefa K. z mitom o Prometeju. Tudi v tokratni stvaritvi, naslovljeni *Samo ne vzbujati kake pozornosti*, torej Michal Rynia in Nastja Bremec Rynia razmišljata o Prometeju kot o prinašalcu luči za človeštvo, zaradi česar pa so ga bogovi kruto kaznovali. Ob pozitivni, svetli noti, ki jo dobesedno in preneseno predstavlja luč, se pravi razsvetljenje, koreografijo veliko bolj temna in tudi vehementno označuje občutek krivde. Ta je zaznavna zlasti ob zaključku, ko je plesalka »priklenjena« na težak zaboj, katerega s težavo vleče za sabo. Vsekakor so se v tej koreografiji, na začetku katere sta zaplesala tudi avtorja, razživel plesalci.

Na odru **SNG Nova Gorica** je na torkovi premieri (ponovitev je bila na sporedu sinoči) nastopilo 17 plesalcev, vključno z vodilnim parom. V letih so postali ubran ansambel, kateremu mora biti dana možnost, da se še nadalje razvija.

Postali so ubran ansambel, kateremu mora

biti dana možnost, da se še nadalje razvija

Prah in dež V plesu izvajalci prikazujejo iskanje ravnesja med naravo in človeškim posegom DARJA ŠTRAVS TISU